

คนเลี้ยงกิ้ง กุลาดำ

เรียบเรียง ธรรมรัตน์ สุวฒนะ

คนเลี้ยงกุ้งกุลาดำ

ธรรมรัตน์ สุวณะ

ในท้องถิ่นแห่งหนึ่งที่ปึกษไต้ เมื่อยี่สิบกว่าปีที่ผ่านมาแล้วยังมีคู่
สามีภรรยาคนหนึ่งเขาทั้งสองมีอาชีพประกอบกิจการเลี้ยงกุ้งกุลาดำสามี
ภรรยาคนนี้เอาใจใส่ดูแลกุ้งประหนึ่งเลี้ยงลูกของตนพ่อค้าฝ่ายสามีแม่หรั่ง
ฝ่ายภรรยาพี่ขิมฆ่าลูกขายวัยรุ่นโตและกุ้งกึ่งลูกสาวแสนชนพี่ขิมฆ่า
กำลังขับรถทุกพ่อค้าแม่หรั่งและกุ้งกึ่งไปยังที่นา นอกท้อง พ่อค้าทำ
เป็นบ่อเลี้ยงกุ้งกุลาดำการเลี้ยงกุ้งกุลาดำต้องขำนิขำนานู ท่างานสุฟ้า
สุฝนและแดดร้อน

“เดี๋ยวขิมฆ่าลูกรัก ยกปูนขาวลงจากกระบะรถ
วางไว้ตามคันบ่อ เราต้องหว่านปูนขาวฆ่าเชื้อพื้นบ่อดินก่อน
แล้วหลังจากนั้นค่อยชักน้ำเข้าบ่อ”พ่อค้าวางแผนงาน
ส่วนขิมฆ่าก็รีบเดินหว่านปูนขาวในพื้นที่บ่อกุ้งรอบทั่วบ่อสองบ่อ

“แดดร้อนระอุจัง แต่เราไม่ควรเหน็ดเหนื่อยย่อท้อทำงานนะ”พ่อ
เคยสอนไว้
พ่อค้าเช็ดเครื่องชักน้ำเพื่อสูบน้ำในคลองน้ำกร่อยใกล้บ่อเข้าบ่อ
เขาเหวี่ยงแรงแขนหมุนสตาร์ทเครื่องยนต์อย่างแข็งขัน
ฉันไม่ได้เรียนช่างยนต์ แต่ฉันช่างสังเกต จนซ่อมเครื่องยนต์บ่อกุ้งเป็น

“ไม่ต้องเล่นตะลอนๆไปจ้างเพื่อนทั้งเพ”พ่อค้านึกและอมยิ้มภูมิใจ
แม่หรั่งและกุ้งกึ่งชนทอพีริขิมมาวางริมคลองไว้เป็นทอส่งน้ำชักน้ำ
แม่ลูกแบกทวนทอน้ำเป็นสิบๆทอเรียงรายมาต่อกันเป็นระยะทางยาว

“เราอย่านิ่งดูดายนะลูก งานอะไรถ้าทำได้เองก็ทำเราต้องช่วยกัน
นะลูก”

ใกล้หัวค่ำวันม้งม้ง พ่อค้าและขิมฆ่าชนเครื่องชักน้ำด้วยรถเข็น

เขารุ่นเครื่องมาตั้งริมคลอง พร้อมกันนั้นก็ต่อท่อชักน้ำกับเครื่องสูบน้ำเข้าบ่อ

“เย่ เย่ น้ำไหลเข้าบ่อแล้ว พอเก่งจังเลย” กุ้งก้ามภุชชพอด้า
 คำวันนั้นครอบครัวของพอด้าก็นอนกันในชนาบ่อกุ้ง
 ขิมขำมีหน้าที่เฝ้าเครื่องชักน้ำกันขโมย
 รุ่งเช้ากุ้งก้ามภุชชขึ้นมา น้ำเต็มบ่อทั้งสองบ่อวิเศษจริง

นึกภาพในใจว่า”พอด้ากับพี่ขิมขำเป็นฮีโร่ในดวงใจ เหมือนเสกน้ำให้มาได้”

แม่หรั่งเดินมายังคันบ่อกุ้ง นำถุงพลาสติกใส่ตักน้ำในบ่อใส่ถุง

แล้วยื่นให้แก่ขิมขำพร้อมสั่งว่า”เอาน้ำนี้ไปตรวจสภาพน้ำ ให้แลบเพื่อนกุ้งที่ริมถนนใหญ่

วัดความเค็มน้ำ วัดค่าค่าPH และตรวจหาพวกเชื้อในน้ำ เรากำลังเตรียมน้ำ”

ขิมขำกลับมารายงานแก่พอด้า”นักวิชาการแลบกุ้งแนะนำให้ลงไอโอดีนฆ่าเชื้อแบคทีเรียครับ

ส่วนความเค็ม๑๕ PH ๘สามารถปล่อยลูกกุ้งได้เลยครับ”

พอด้ามองน้ำรอบบ่อกุ้ง เครื่องตีน้ำบ่อกุ้งดีทำให้น้ำอยู่สามวัน เห็นสีน้ำเขียวยอดทองสวย

ก็รู้ว่าการเตรียมน้ำผ่านแล้ว ทีนี้ก็หาลูกกุ้งกุลาดำมาปล่อย
 แล้วปรึกษากับแม่หรั่ง”เราจะปล่อยลูกกุ้งกุลาดำสักบ่อละสองแสนตัว
 พรุ่งนี้เราไปหาลูกกุ้งกันนะที่สทิงพระ”

ครั้นถึงเวลาที่ต้องไปหาลูกกึ่งกลาดำ

ครอบครัวพ่อดำก็พารถคู่ใจ

ขับมุ่งตรงไปอำเภอสตึงพระ

ที่หมู่บ้านบ่อदान ที่นั้นมีฟาร์มเพาะลูกกึ่งพันธุ์ดีมีคุณภาพ

นี่ชิมขำ"เราไปหาลูกกึ่งที่ฟาร์มอำพันแสง กันดีกว่านะลูก"แม่หรั่งเกริ่น
เสียงค่อย

ชิมขำขับรถไปถึงจุดหมาย

พี่สุรียเจ้าของอยู่ที่ฟาร์มพอดี เขาพาไปดูบ่อปูนซึ่งอนุบาลเพาะพันธุ์
ลูกกึ่ง

แม่กระซิบชิมขำ"เราต้องเลือกคัดลูกกึ่งตัวอย่างก่อน เพื่อทำPCR"ดู
คุณภาพลูกกึ่งว่าแข็งแรงและจะปราศจากโรคตัวแดงจุดขาว ถ้าลูกกึ่ง
ติดเชื้อมาเดี๋ยวจะเลี้ยงไม่โตและจะตายก่อนวัย

ชิมขำมาดื่มน้ำขี้ลูก"ลูกกึ่งโตยาว ลำไส้ยาวตลอด ตาโต หนวดยาว
ว่องไวแข็งแรง "เลี้ยงไปคงได้กำไร

ชิมขำพาลูกกึ่งตัวอย่างสองสามร้อยตัวไปทำPCRที่มอ.

รุ่งเช้าวันผลPCRก็ออกมาว่า ลูกกึ่งโตแข็งแรงดี เปอร์เซ็นต์จะเป็นโรค
ตัวแดงน้อยมาก

ตอนเย็นชิมขำและแม่ก็มาซื้อลูกกึ่งที่ฟาร์มคัดลูกกึ่งไว้บ่อปูนบ่อนั้น

เด็กฟาร์มกุสีกุจแฉีกลูกกึ่งใส่ถุงพลาสติกขนาดใหญ่แล้วอัด
ออกซิเจนในถุงลูกกึ่ง

เด็กฟาร์มพรมน้ำที่ถุงลูกกึ่งกันความร้อน

ลูกกึ่งจำนวนสามสี่แสนตัวบรรจุรถกระบะ

เมื่อมาถึงบ่อกึ่งกลาดำที่นอกทอง พ่อดำก็รออยู่

พ่อดำติดเครื่องยนต์ดีน้ำบ่อกึ่ง เครื่องพัดน้ำดีน้ำให้ออกซิเจนฟูฟ

กุงกักรังมาหาแม่และพี่ชิมช่วยกันขนถุงกุงกุลาดำ

เพื่อปล่อยลูกกุงลงในบ่อดิน

พอดำลงไปใบบ่อกุง ถือลูกมิดกริดถุงลูกกุง

แล้วสะบัดถุงปล่อยลูกกุงลงในน้ำ

กุงกักรับถุงลูกกุงไปโยนทิ้ง

พอดำตะโกนเรียกแม่หวังว่า“ฟาร์มเขาให้อาร์ทีเมียมาใหม่”

“ให้มาจะพื้ด้า”แม่หวังก็เอาถุงอาร์ทีเมียซึ่งเป็นอาหารลูกกุงวัย
อนุบาลยื่นให้พอดำเทลงในบ่อ

ส่วนชิมชำขับรถไปทุกอาหารกุงเบอร์๐

เมื่อลูกกุงโตระยะหนึ่งจะจับอาหารได้ก็หว่านอาหารกุงให้กิน

ชิมชำมีหน้าที่หว่านอาหารกุงวันละสามถึงสี่มื้อ

ระยะแรกชิมชำเดินถือกะละมังใส่อาหารกุง

เดินหว่านอาหารกุงรอบบ่อ

ส่วนพอดำมีหน้าที่ติดเครื่องยนต์ดีน้ำเป็นระยะๆ

ตามเวลาก่อนให้อาหารกุงและหลังจากให้อาหารกุงแล้ว

งานเลี้ยงกุงกุลาดำเป็นงานที่ใช้เวลา

ความใจเย็นความพิถีพิถันรอบคอบ

ความอดทน อดหลับอดนอน

เหน็ดเหนื่อยตลอดทั้งกลางวันและกลางคืน

ไม่ได้หยุดพัก ทิ้งไปไหนไม่ได้

ต้องเฝ้าบ่อกุง เอาใจใส่ดูแลกุงกุลาดำเหมือนลูกตัวเอง

ต้องรับผิดชอบงานสูง เพราะเป็นการลงทุนที่หวังผลกำไร

นั่นหมายถึงเงินเป็นหลักแสนหลักล้าน

ครอบครัวของพ่อค้าปล่อยกไปแล้วสิบกว่าวัน

หัวเข้าวันหนึ่ง ขิมขำนั่งลงริมคันบ่อกุ้ง

เขาจ้องมองที่ขอบคันบ่อมองลงไปในน้ำ

สังเกตเห็นลูกกุ้งเท่ากำปั้นไม่ขีดล่องแล่นตามกระแสน้ำ

เป็นฝูงยั่วเยาะกระเซนมากมาย เขาจ้องดูอย่างน่าเพลิดเพล็น

พ่อค้าและแม่หรั่งเดินเข้ามา

ขิมขำเรียก “พ่อ พ่อ มาดูลูกกุ้งสวยจังเลย ว้ายเต็มรอบบ่อ
อลังการ”

แม่หรั่งสังเกตเห็นอยู่ในใจ มองดูกุ้งแล้วรู้ว่า “งวดนี้คงได้กำไรงาม ขึ้น
แทน”

กุ้งกุลาดำของพ่อค้าโตได้ระยะหนึ่งแล้ว พร้อมทั้งจะจับอาหาร
เบอร์ด

“แม่ แม่ โทษสั่งอาหารกุ้งเบอร์ดได้แล้ว เอาร้านอาหารกุ้งนวก
ก็ได้”ให้เขามาส่ง

สองสามชั่วโมงต่อมารถร้านนวกก็มาส่งอาหารกุ้งกุลาดำถึงบ่อ

ขิมขำก็ตักอาหารกุ้งตวงชั่งน้ำหนักบนตาชั่ง

แล้วใส่กะละมังผสมน้ำคลุกหมาดๆ

พ่อค้าดับเครื่องตีนับอู่กุ้งก่อนหน้านั้นครึ่งชั่วโมง

ขิมขำถือกะละมังลงเรือหว่านอาหารกุ้ง

เขาพายเรือสาธอาหารกุ้งในน้ำอย่างว่องไว

พายเวียนรอบบ่อทวนเข็มนาฬิกา

มือหนึ่งพายมือหนึ่งจับขามตักอาหารกุ้ง

แล้วสาตกระจายเม็ดอาหารกุ้งไปรอบๆเรือซ้ายขวา

เสียงเม็ดอาหารกุ้งกระทบผิวน้ำซัวเซี่ยะ

ชิมขำใช้เวลาหวนอาหารกุ้งกว่าครึ่งชั่วโมง

พ่อดำนำอาหารกุ้งตวงด้วยกล่องฟิล์มใส่กระปุกทำไว้สำหรับการเขี่ยคอ

พ่อดำถือกระปุกอาหารกุ้ง๔อัน เดินตรงไปยังหัวพานไม้โหนด

เขาทำไว้ตรงกลางบ่อแต่ละคันบ่อทั้งสี่ด้านต่อขึ้นไปในบ่อหนึ่ง
เมตร

บนหัวพานเขี่ยคอ มีตะแกลงอวนตาถี่เทากระดังทรงกลมเรียกว่ายอ
มีสายเชือกสำหรับผูกหย่อนลงไปในน้ำ

ทำไว้สำหรับใส่อาหารในกระปุกเพื่อวัดว่ากุ้งกินอาหารหมดไหม
แต่ละมือ

พ่อดำและชิมขำทำภารกิจเสร็จ

ก็นั่งในขนำบ่อกุ้ง พักหายเหนื่อยกินกาแฟ

รออีกกว่าครึ่งชั่วโมงพ่อดำก็ไปติดเครื่องตีน้ำ

พัดน้ำตีน้ำกระจายฟองพรูเรียวน้ำหมุนวน

เหมาะสำหรับการเลี้ยงกุ้งกุลาดำแบบดั้งเดิม

“กุ้งกุลาดำได้ออกซิเจนถึงก็ไม่ลอยหัว”

พ่อดำบอกแก่ชิมขำว่า “ต้องเฝ้าเครื่องตีน้ำให้ดี ถ้าเครื่องยนต์ดับ”

“กุ้งก็จะลอยหัวได้ ในเวลากลางคืน เพราะออกซิเจนไม่พอ”

แม่หรั่งและกุ้งกั้งมาส่งข้าวห่อให้พ่อดำและชิมขำ

มือเย็นวันนั้น มีปลาซาบะย่างจิ้มน้ำพริกแจ่ว

ของโปรดของพ่อดำและชิมขำ

ก๊งก๊งวิ่งเล่นตามคันบ่อก๊ง

แม่หรั่งเตือนว่าอย่าวิ่งเข้าไปใกล้เครื่องตีน้า

“เดี๋ยวมันจะดูดเข้าไปในยอยถึงตายได้นะลูกก๊งก๊ง”

แม่หรั่งกำขั้บก๊งก๊งอย่างแรง

เวลาผ่านไปเกือบเดือน

“นี่ชิมบ่า พ่อเริ่มเข้คยออกแล้ว”

“ควรให้อาหารก๊งวันละสี่ม้อนะ

“เพื่อเร่งให้ก๊งโตทันขาย”

พร้อมกันนั้นพ่อดำก็บอกแม่หรั่ง

“นี่แม่ สั่งอาหารก๊งเล็กเบอร์๒ เบอร์๓ ได้แล้วนะ”

“เราต้องเร่งขนาดก๊งให้โตเร็ว

แต่แม่หรั่งแย้งพ่อดำนิดหนึ่งว่า

“นี่พ่อ ถ้าบุกให้อาหารก๊งลงบ่อมากๆ

เดี๋ยวน้ำจะเสียและเน่า

ถ้าน้ำดริบ ก๊งไม่กินอาหารก๊งจะลอยหัวทยอยตาย”

“มันเครียดนะพ่อ”

เวลาผ่านไปเดือนครึ่ง ก๊งของพ่อดำก็โตได้ระยะกลางเต็มวัย

กินอาหารก๊งเบอร์๒ เบอร์๓เล็ก

“นี่ชิมบ่าพ่อเข้คยอ อาหารในยอยหมดทุกม้อน”

“ก๊งโตเข้คยอมือละยี่สิบ สามสิบตัว”

“สี่ก๊งโตสวยแวว”